

stěžovatele, aby oznámil otci sňatek, a, poněvadž oba žijí v témž místě, aby tak učinil osobně; zejména nedávala mu právo, by tak nečinil, událost, sběhnuvší se před 17. lety, kdy otec projevil, že s ním nechce mít nic společného, pokud se týče okolnost, že v roce 1919 mu otec zakázal, aby ho nenavštěvoval. Sluší i dospělým synům pokora vůči otci, jestli sňatek tak závažnou událostí rodinného společenství, že ji měl stěžovatel svému otci přednésti, a tím uposlechnouti hlasu krve, jenž začasť při takových významných událostech dává zapomenouti minulosti.

Čís. 3816.

Odkázati věc na příslušný soud dle Šu 261, odstavec šestý, c. ř. s., lze, ovšem šetříc ustanovení druhého odstavce Šu 240 c. ř. s., i tehdy, vznesena-li námitka nepřislušnosti teprve při ústním líčení.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 380/24.)

Z e m s k ý c i v i l n í s o u d v P r a z e vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odkázal žalobu podle Šu 261, odstavec šestý, c. ř. s. na okresní soud v B. **R e k u r s n í s o u d** zrušil řízení o žalobě pro zmatečnost a odmítl žalobu. **D ů v o d y:** Soud v napadeném usnesení praví, že vyhovuje námitce věcné nepřislušnosti soudu. To učinil neprávem, poněvadž námitka tato žalovanou stranou při prvním roku ohlášena nebyla, ač se tak státi musí (§ 240 odstavec první c. ř. s.). Žalovaní sice ohlásili tuto námitku při prvním ústním jednání, tedy opožděně a soud k ní přihlížeti měl jen proto, poněvadž jednalo se o nepřislušnost, která výslovným dohodnutím stran odstraněna býti nemohla. Soud první musil i bez námitky strany žalované nepřislušnost vysloviti a žalobu z úřední moci odmítnouti (§ 43 j. n.). Je-li tomu tak, pochybil první soud také v tom směru, že po rozumu ustanovení Šu 261 c. ř. s. odstoupil žalobu příslušnému soudu v B. To státi se mohlo pouze tehdy, kdyby byla žalovaná strana vznesla v čas námitku nepřislušnosti, poněvadž § 261 c. ř. s. v odstavci šestém praví: »namítá-li žalovaný nepřislušnost«, ale dle Šu 240 c. ř. s. musí námitka tato ohlášena býti při prvním roku. Nestalo-li se tak, nemá významu návrh žalobce na postoupení žaloby soudu příslušnému. Jak tento návrh žalobcův, tak i námitka věcné nepřislušnosti se strany žalovaných staly se opožděně a není tu předpokladů ustanovení Šu 261 c. ř. s., aby žaloba příslušnému soudu mohla býti postoupena. Soud první, jednaje o žalobě, k jejímuž vyřízení výlučně příslušným byl soud okresní, přivodil zmatečnost řízení, k níž soud rekursní dle ustanovení Šu 494 c. ř. s. přihlížeti musí, a prohlásil proto řízení za zmatečné a zrušil je.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

První soud vyhověl námitce nepřislušnosti, odkázal žalobu podle Šu 261, odstavec šestý c. ř. s. na okresní soud v B. a přiřkl žalovaným

proti žalobci náklady meziporů o námitce. Odkázání žaloby na okresní soud v B. vyhovuje zákonnému předpisu šestého odstavce §u 261 c. ř. s., pročť bylo soudem druhé stolice neprávem změněno a tento soud neprávem odmítl žalobu a zrušil řízení o žalobě. V šestém odstavci §u 261 c. ř. s. není uvedeno, že žaloba může být přikázána jinému soudu jen tenkrát, když námitka nepřislušnosti byla vznesena hned při prvním roku; ustanovení to platí podle svého všeobecného doslovu i podle svého účelu a podle zákonodárcova úmyslu i tenkrát, když námitka byla vznesena teprve při ústním jednání a nikoli již při prvním roku, neboť podle něho má být, pokud možno, zabráněno podávání žalob nových a zjednodušeno i urychleno vedení sporu tím, že za podmínek, tam uvedených, jedná příslušný soud na základě žaloby, podané původně u soudu nepřislušného, a za použití procesních spisů, které u nepřislušného soudu byly již zřízeny. Ovšem může soud vyhovět námitce nepřislušnosti soudní jen s omezením, uvedeným v druhém odstavci §u 240 c. ř. s., ale to jest v šestém odstavci §u 261 zřejmě předpokládáno a soud nemůže žalobu postoupit jinému soudu tenkrát, když námitku nepřislušnosti odmítne jako opožděnou. Bylo tedy vyhověno v tomto směru dovolacímu rekursu. Soud druhé stolice ovšem neměl o žalobcovu rekursu proti odkázání žaloby na okresní soud v B. vůbec věcně rozhodovati, poněvadž podle šestého odstavce §u 261 c. ř. s. byl recurs v tomto směru vůbec nepřípustným a měl být odmítnut podle druhého odstavce §u 526 c. ř. s.; ale tato vada není v dovolacím rekursu vytýkána a nečiní usnesení rekursního soudu zmatečným, pročť Nejvyšší soud nemůže z moci úřední na ni hledět a nemůže usnesení soudu rekursního v uvedené části zrušit, nýbrž vázán jest návrhem dovolacího rekursu, ve kterém sice žalovaní žádají výslovně zrušení usnesení rekursního soudu, ale podle obsahu dovolacího rekursu i jeho návrhu jest to jen nesprávný výraz místo správného výrazu, aby usnesení soudu rekursního bylo změneno a usnesení prvního soudu bylo obnoveno.

Čís. 3817.

Nárok, jehož se domáhá bezprávně propuštěný člen (náhradník) závodní rady na zaměstnavateli, není nárokem z náhrady škody, nýbrž nárokem na mzdu. Lhostejno, že byl člen závodní rady teprve po propuštění uznán vinným trestným činem, jímž by propuštění bylo bývalo odůvodněno.

(Rozh. ze dne 6. května 1924, Rv I 1642/23.)

Žalobce, horník žalované důlní společnosti, byl členem závodní rady od 28. června 1920 do 26. října 1922, od kteréž doby je náhradníkem v radě té. Propuštěn byl z práce bez svolení rozhodčího soudu dne 11. září 1922 a bylo propuštění to rozsudkem rozhodčího soudu ze dne 17. října 1922 na jeho odvolání jako právně neplatné zrušeno, načež on podal dne 1. listopadu 1922 přítomnou žalobu na zaplacení mzdy za čas od 11. září do 31. října 1922 jako prý »ušlého zisku«. Pravo-